

ג א מ"י פ"ז מהלכות
שאלה ופקדון הל' ז
סמך ע"פ פה טו"ש"ע ח"מ
כ"י רב ספקי טו
גא ב ג מ"י פ"ז מהל'
תלות הלכה ד ה
וע"פ מהשגות ומגנידי
משהו מנע שני ז טו"ש"ע
ח"מ כ"י רב ספקי ג
וספקי ג וספקי ה:
גב ד טו"ש"ע שם ספקי א
ויע"פ כ"מ שמתה על
המנע"ס השמיעו זח:
גג ה מ"י שם הלכה ח
טו"ש"ע שם ספקי א
וספקי ד:

רבינו הגמאל

פי' כתישה, מלו"ה (משלי)
כז כב) אם תכחש את
האיל במכחש. והכמי
אומ' עושה לזה תקנה
ומוכרן ב"ד, וכשמוכרן
מוכרן לאחרים ולא
לעצמו. עושה לזה תקנה,
אסקי' תקנה זו וקלקני
המנע"ס דלמ"ה, ואפי'
הפסד מוטע חשש. והלכ'
כחמ"ו וכו' יוחנן. רשב"ג
אומ' יוכרם בב"ד מפני
שהוא כמשיב אבירה.
קיימ' לן דהלוקח תכמי'
ורשב"ג בכדי חסרון כ"י
יוחנן. והלכה חמ"כ,
ואפי' תכמי' דבריהם
קיימ' פירוש מוספדי להו.
מכדי חסרון דברי הכל
מוכרן בב"ד, לאחרים ולא
לעצמו. איתמ' רב אמי' אין
מורידין קרוב לנכסי שבו,
חיישנן דילמ' מוספדי להו.
רשב"ג אמי' מורידין, כיון
דאמי' מר שמין להם
(בנכסין) [בנכסין] א'
מפסדי להו. בששמו בו
שמת כולי עלמי לא פליגי
דמורידין, כי פליגי בשלא
שמעו בו שמת. וקיימ' לא
כשמואל וכו' נחמן. הוה
עובדי' בנהרדעא כשבו
שנשטת רב ששת
דאין מורידין קרוב לנכסיו
מיהו דתניא, ר' אמי'
כמשפט שני והרגתי אתכם
אני יודע כי יהיו נישכים
אלמנות ובניכם ויתומים,
אלא מלמד שהן כאלמנות
ולא אלמנות ממש, כיוצא
מבקשות לינשא ואין
מניחין אותן. בניחן
מבקשת לירד בבניחן
אביהן ואין מניחין אותן,
שע"פ לא נהרגתי מיתחן
בעדותי. ואפי' דאוקמה
רבא לירד ולמכור אין
מניחין אותן, אבל מניחין
אותם לירד ולתקן, דהא
רב ששת מרבי' נישכים
ובניכם, בניחן דמיא
דנשיחם, מה בניחם כלל
לא אף בניחן כלל כלל לא.
מורידין קרוב לנכסי שבו
אוקיננא בתנאי, דתניא,
היורד לנכסי שבוין אין
מוציאין אותן מירד והוה
שמענו בהן שמתו. היורד
לנכסי נטושים מוציאין
אותן מירד, והן שיצאו
למדינת הים ואין ידוע
להיכן הלכו. ²

עד כאן לא קאמר רשב"ג ב' אב"ל (6) הכא אין מורידין, וא"ל
והא לקמן מיימי דלית ליה לרשב"ג מורידין וי"ל דמהא ליכא
למשמע מינה אכל קשה דמאי מוכיח דחד טעמא הוא מדשמואל
דסבר כרשב"ג וסבר מורידין לוכח כן מרשב"ג גופיה וי"ל דלא
שמיע ליה כרייתא דלקמן ^א:
בששמועו בו שמת כ"ע א"פ
דמורידין. אין לפרש
בששמועו צ"ב עדים דא"כ פשיטא
דמורידין ^ב אלא ששמועו היינו צוקל
ועד אחד ^ג א"ע"ג דשמעו צו שמת
דצ"ב ^ד דיני גזירות (כמויות דף קו).
גבי אין פוסקין מוונות לאשת איש
משמע סוגיא דהתם דהוי בעדות
גמורתי: **אמר רבא** אירד ולמכור
תנן, וא"ל ואמאי לא פריך מממתין
דהש"ס שהלכה (יבמות דף קנז): וס'
ד"ה שאין דקמני מלינו שאין אחיס
נכסין לנחלה על פיה ולשני נמי
ליכא ולמכור תנן וי"ל דמהא אלימא
ליה לאקשו' משום דדומיא דנשותיה
קתני דמשמע כלל כלל לא:
היורד לנכסי שבו אין מוציאין
אותו מירד. (ט) ^ה הוא
הדיו דאפי' מורידין אותו לכתישה
דלא נטושים מורידין לרשב"ג
דאמר הנושים כשבוין אלא אגב
דמנא כסיפא צנטושים מוציאין ^ו מנא
נמי כשבוין אין מוציאין וא"ל לימא
רב הלכה כמנא קמנא ושמואל הלכה
כרשב"ג וי"ל דלא שמיע להו כרייתא
אי נמי איכא דמפסי להו:
וכולס

למאי חזו שמן חזי לגלדאי רבש לכתישא
דגמלי והכ"א עושה להם תקנה ומוכרן
כב"ד מאי תקנתא עביד להו אמר רב אשי
"לקנקנים במאי קא מיפלגי דמר סבר להפסד
מרובה חששו ^א להפסד מועט לא חששו
ומר סבר אפילו להפסד מועט נמי חששו:
רשב"ג אומר יוכרם בבית דין מפני שהוא
כמשיב אבירה לבעלים: אתמר רבי אבא
ברבי יעקב א"ר יוחנן הלכה כרשב"ג
ורבא אמר רב נחמן הלכה כדברי
הכמים והא אמרה ר' יוחנן חדא זמנא
דאמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן כל
מקום ששנה רבן שמעון בן גמליאל
במשנתיו הלכה כמותו חוץ מערב וצידן
וראיה אחרונה אמוראי ניהו ואליבא דר'
יוחנן מדרבן שמעון בן גמליאל נשמע
דמורידין קרוב לנכסי שבו מדרבנן נשמע
דאין מורידין קרוב לנכסי שבו וממאי דלמא
עד כאן לא קאמר רבן שמעון בן גמליאל
הכא אלא משום דקא כליא קרנא אבל
התם הכי נמי דאין מורידין ועד כאן לא
קאמרי רבנן הכא אלא אי כרב כהנא אי
כרב נחמן בר יצחק אבל התם הכי נמי
דמורידין למימרא דתרי טעמי ניהו והאמר
דמורידין לנכסי שבוין ב"ג ואמר שמואל מורידין
נמי מסתברא דאמר רבא אמר רב נחמן הלכה כדברי חכמים ואמר רב
נחמן מורידין קרוב לנכסי שבו אלא ש"מ תרי טעמי ניהו שמע מינה
אתמר שבו שגשבה רב אמר אין מורידין קרוב לנכסיו שמואל אמר
מורידין קרוב לנכסיו בששמועו בו שמת כ"ע לא פליגי דמורידין כי פליגי
יבשלא שמעו בו שמת רב אמר אין מורידין דלמא מפסיד להו ושמואל
אמר מורידין כיון דאמר מר שיימינן להו כארים לא מפסיד להו מיתבי
ר"א אומר ^א ממשמע שנאמר ויחרה אפי' והרגתי אתכם יודע אני שנשותיהם
אלמנות ובניהם יתומים אלא מה ת"ל והיו נשיכם וגו' מלמד שנשותיהם
מבקשות לינשא ואין מניחין אותן ובניהן רוצים לירד לנכסי אביהן ואין
מניחין אותן אמר רבא לירד ולמכור תנן הוה עובדא בנהרדעא ופשטה
רב ששת מהא מתני' א"ל רב עמרם דלמא לירד ולמכור תנן א"ל דלמא
מפומבדיתא את דמעילין ^א פילא בקופא דמחטא והא דומיא דנשותיהם
^א [ובניהם] קתני מה התם כלל לא אף הכא נמי כלל לא ומורידין קרוב
לנכסי שבו תנאי היא דתניא ^א היורד לנכסי שבו אין מוציאין אותו
מירד ולא אלא אפי' שמעו שמשמושיהו ובאין וקדם ותלש ואכל הרי
זה זריו ונשכר ואלו הן נכסי שבוין הרי שהיה אביו או אחיו או אחד מן
המורישין ^א הלכו להם למדינת הים ושמועו בהן שמת היורד לנכסי נטושים
מוציאין אותן מירד ואלו הן נכסי נטושים הרי שהיה אביו או אחיו
או אחד מן המורישין הלכו להם למדינת הים ולא שמעו בהם שמת
ואמר רבן שמעון בן גמליאל שמעתי שהנטושים כשבוין ^א היורד
לנכסי נטושים מוציאין אותו מירד ואלו הן נכסי נטושים הרי
שהיה אביו או אחיו או אחד מן המורישין כאן ^א ואינו יודע להיכן הלכו
מאי שנא הנך דקרו להו נטושים ומאי שנא הני דקרו להו נטושים
נטושים

(6) [שנת קדי: וז"ל,
ז) כמוות עו. גיטין לה.
דף עה. ז"ק סט. ז"ב
קנע. מנהדרין לא. זכריות
זד. א. זכריות דר"ג פרק
לתן. ז) זכריות גה. ז
ה) ר"ל. ורש"י שמואל,
ואלי' גניה דומיא
דנשותיהם, ו) [וספקיה
דמנויות פ"ט]. ז) בבתי
ההלכה, ח) ברי"ק
הגרסא, ואין ידוע,
ט) ויע"פ ח"מ. ז) בבתי
קנע: ד"ה שאין ומוס'
כמוות קו. ד"ה שששמו,
זכריות עו. גיטין לה.
דף עה. ז"ק סט. ז"ב
קנע. מנהדרין לא. זכריות
זד. א. זכריות דר"ג פרק
לתן. ז) זכריות גה. ז
ה) ר"ל. ורש"י שמואל,
ואלי' גניה דומיא
דנשותיהם, ו) [וספקיה
דמנויות פ"ט]. ז) בבתי
ההלכה, ח) ברי"ק
הגרסא, ואין ידוע,
ט) ויע"פ ח"מ. ז) בבתי
קנע: ד"ה שאין ומוס'
כמוות קו. ד"ה שששמו,

תורה אור השלם
1 וז"ל אפי' ודגמי
אתכם בקרב וקוי נשיכם
אלמנות ובניכם ויתומים:
שמות כב כג

הגהות הב"ח
(א) תוס' ד"ה עד וכו'.
(ב) הל' התם אין מורידין:
(ג) ד"ה היורד וכו'. ג"כ
ע"פ צ"ח ב"ה פ"ה כ"י ר"ו
מנא פירוש דיעו וז:

לענין רש"י
איי"ש
[יורדיה שדוריה א]. שפשוף.
פצ"ז.

מוסף רש"י
עשוריהם מבקשות
הרי זו קללה
לחמה, שיחיה הנשים לנדות
כאלמנות חיות, שלא יהיו
עדים למיתת גבעליהן
ותפיסה אחרות להשא',
והנשים יהיו יתומים, שלא
יעזבו בית דין לירד לנכסי
אביהם, לפי שאין יודעים
אם מתו או שבו (שמות כב
כג). קופא דמחטא. נקב
המחט (ברכות טו): ה' כג
המחט ולא חזרו (סנהדרין
צג. ע"ש).

מוסף תוספות
א. ואפי' מסתמא דרש"י
הוא, וסתמא דרש"י מיתחן
ברייתא דרשב"ג לקמן,
אפשר דכי שקיל וטריי בבי
מדרשא כסוגיא דהכא, לא
הוה ידעי בבב"י, ולתרי
מילי דשמואל הוה ידעי.
מיחוס לרש"י. ב. והלא
הוא יורש הכל. טס'
הלא"ש. ג. וליכא למימר
דלמא מפסידין להו, דהא
הוא מחשב בלבד לירושן
וישאר לו הנכסים. ר"פ.
ד. לאו דוקא יורד, כלומר
שירד מעצמו אין מסלקין
אותו, אלא, רש"י.
ה. דאפילו יורד מסלקין
אותו. רש"י.

לדמר אין מוציאין אותם מירד: שהנטושים כשבוין. ואין מוציאין מירד: נכסי נטושים. שהנכסים נטושים. ולקמן מפרש להו נטושים משמע שנטושים צעלו כרתן כגון שנטו. והיינו תנאי דרבן שמעון סבר מורידין ורבנן סברי אין מורידין:
לא ניחא ליה ונטושים שנטושים צעלו כרתן כגון שנטו. והיינו תנאי דרבן שמעון סבר מורידין ורבנן סברי אין מורידין:
ה"ג

(6) כ"ה כתיב, ומכיון מתי
הוא ל' אריס'. (ג) ואפילו שמעו
צו שמת, וקושיה הגמאל היא
צו שמואל וכו' רב. (ז) ר"ח
מפרש על כל הסוגיא על פי
דרכו של הגמולן משפוח הארוסין גאוי מוכח ומעבר כ"י מ"י, ורש"י, ורש"י 'נטושים' הם שאלו נלדיהם הים מדמס.

(א) ולקמן קט. קט.
(ב) מכות טז. (א) י"ז
לדמך ר"י אמר רב הסדא
וכן הוא בספרי
[ועי' מוס' אבות פ'.
ד"ה דף לז.] עי' מהר"ם
שיף ורש"י (ס) כמות
פ' (כ"ב מס' ד"ה
וכי הוה, ו) צ"ל הוה.
רש"י, (ז) עי' תוס'
הרא"ש,

תורה אור השלם

1 והשביעה תשמטה
ונשפתה ויגלו אבני
עמך ויזרעו תבואת
השדה בן תשעה לברך
לזיתך: שמת בני א
2 וקאם שאן בעמך וכל
מבקרך ייחד כבוד
שלמן בית אבאל בית
מלקחה עם אל גוים
רש"י: הושיע יד

הנהגות הב"ח

(א) תוס' ד"ה ויגלו וכו'
דכשי שמעו בו שמת
וכי ונטושים דלא שמעו
בו שמת לא:

הנהגות הגר"א

[א] רש"י ד"ה השמט בו
הטול הכל. י"ב עי' תוס'
ד"ה וכולן ורפ"ש רבינו
נחמ"כ סי' רפ"ה ס"ק ז':

רבינו הגנאל

תנא וכוון שמין לון
(בעדים) (בעדים)
אוקימנא כרוביג דאמי
שמעינהו שהמנוחין
כשבויין. וסבר האי תנא
כשבויין ולא כשבויין.
כשבויין שאם הפשו דאין
מוציאין מהם. ולא
כשבויין. דאלו גבי שבויין
אם קדם ויהא ואלו הרי
זה וזו ונשכו. ואלו גבי
נטושים שמין לון (בעדים)
[בעדים]. ואקש"י שא שנת
מת דתנן, המוציא הוצאת
בכנסי אשתו הוציא הרבה
ואכל קניפיה, מה שהוציא
הוציא ומה שאכל אכל
וכי. אטין יחשבו לון
רבנן לשוב לון (בעדים)
[בעדים] כי היכי דלא
ניפסדינהו לנכסי וידין,
וכוונן לאיתוויי שבו
שנעבה שמורדין קרוב
לנכסיו. יצא לדעת אין
מורדין קרוב לנכסיו. מאי
טעמא דאמר? מכו לדעת
יצא היה לו להוריד קרוביו
לנכסיו. כיון שלא הוריד
הוא גם הוא אין מורדין.
אבל הבורח מחמת מורדין,
כלומי הבורח מחמת
נפשות מורדין קרוב
לנכסיו, מחמת
טידא הוא דלא הוריד.
וקי"ל לן בשמאל דאם רב
נחמן קאי כותיה. הילכך,
במקרי מורדין קרוב
לנכסי (נטושי' פ'.)
וכששמעו בן שמתו
מורדין אפי' לנכסי
נטושין. ומטלתלי, אם
תפשו אין מוציאין מהם,
ואם לא תפשו מפקדין
אותן ביד נאמנין. ואם
נראין הדברים שמתו אפי'
שאין ערות בבורח במיתתן
נותנין אותן לירושין. פי
אשראפא לייקני, כלי
לאדם גדול בעל זקן, אין
מפקדין לו אפיטרופוס.
ואכלתים לן בשמאל דאמי
מורדין קרוב לנכסי שבו,
דהא רב הונא דהלמי רב

ה"ג נוטשים על כרחך דכתיב והשביעית

היינו על כרחי: אפקעתא דמגלה. מלות המלך: נוטשים מדעתן
דקריב וקם על זכים בעמק. היינו מדעתו ולא שציה דכתיב רשיה
והשביעית יושד יגלו בגולה מהציליהן
ישאלרו העיירות שדודין מאין איש
כשוד שלמן בית ארצאל זיוס מלמיה
שדודין הבאין למלמיה על ידי
מארב על עם היושב בשלוס שלל
נוהרו צהס לברות מפניהס ושודלים
את הכל וכמוהו (ירמיה יג) הגלת
יהודה כולה הגלת שלומים מתוך
שיצת שלוס צאין מחרד הגלת
נכודנכר. בית ארצאל תרגס יהונתן
בית מארב אל"ף למ"ד ימרים בו כמו
(הושע ג) יענו את זירעאל שהוא
לשון זריעה ולא לשון עיר. ומדקא
אמר יושד כשוד שלמן בית ארצאל
מגלת דההוא יומאל לאו בית ארצאל
זיוס מלמיה הוה אלל מורך צל
לבגס ומגמה עונזיס אל על צנים
והולכיס להס מדלגת האיוב שאל
יצא עליהס: רוטשה. נעזבה:
וכולן. מפ' לקמיה שהייא קאי וכללל
לאחויי מאי: שמין להס כאריס. אל
יצאו הצעלים יטולו אללו בצצח
קרקעות ופירות כמנהג ארסי
המקוס: השמט זריו ונשכר הוי.
[א] ויטול הכל: דאילו הסס זריו ונשכר.
דקיון שמעמו צו שמנת כי נחת לה
לדעתה דולתהו פירי נחת אלל הכל
דעל שמעו שמת לאו אדעתה דולתה
נחת אלל לטולו כאריס צכל שנה
ושאל פירות יהו מונחין: נכסי
אסמו. נכסי מגלו שהוא אולל פירות
והקרין שלה: הוילי הרבה ואלל פירות
קנימעי. קודס שמת או שגריעה: ה
הל לא דמיא. תרואה הוא. הל
דנכסי צבוין להל דאשתו קטנה דמי:
קטנה. שהיא יומיה שהשיאה אמיה
ואחיה ואין קידושין מופסין צה מן
המורה אלל מדצרי סופרים לפיכך
יואלה צבוינו צע"ל אלס תמאלן:
כמוילי על נכסי אחר דמי. ואלס
הוילי ולא אלל כדי הולאתו שמין לו
כאריס: דלא סמאל דעסי. שהיא
מוחוק זידו דדואג שאל תמאלן צו:
פסיון ליה רנפי. לטול כאריס:
כי היכי דלא ניפסדינהו. שלל ילקלק
הקרקעות לזרען ממיד ולא יצוד
ולל יעדור כרמיס: לאיסויי אל דרז
נחמן. צורח מחמת מרדין: יאל
דעס אל מווידין. דקיון שהיה
שעי צעמו ולא צורה לבכל לירד
לנכסיו ש"מ לא נחאל ליה: צורה
מושצת עליו מחמת שהוא צבול:
לפרוע כספ גולגלתו למלך צורה
לדעס. שאין כאן צהלה: מחמת
מורדין. שהרג את הנפש ופרסאי
הורגין על פשיכות דמיס דלמרנין
צצבל קמל (דף קח.). מרדין
היא ריחה צלשון פרסי וכן
(שער מ): מעמידן אפטרופוס.
לכנסיס דצר המוכן ויהא שמור
לנכסיו לנכסי יממיס
אפטרופוס לעולם. שלל יטול כלוס:
דבשלמל לימיה איכא דשמע להו
הווי אפטרופוס לדבר מנולה
אלל לדיקניי לא
אין מורדין קטן לנכסי צבו.
קרוצ הרואי קטן לעשות ולכלול
דכדמיס דכיון דקטן לא דע
למחויי אתל הוי קרוצ לאחוזין
צבו ולומר הצל לחלק ירושתו
צל ועטו צל להוריד אלל
למנוע צהו ירושה: ולא קרוצ
מחמת קרוצ לנכסי קטן. כגון
קטן שיש לו אח "מאז ואותו
אל מאז יש לו אח מאס דליש
נכרי הוא אלל קטן אין מורדין
אותו אל מאס לנכסי קטן מחמת
קורבת אחיו של זה שהוא
אל של קטן דלמי לאחוזין
צהו לצורך אחיו ויאמר נכסיס
הללו של אחי מלמי הם שנפלו
לו מאצוי ואלו לחלקו צבו:
צאחי מאימל. כדפרישית שזה
אל מן האס לאחויי של קטן מן
האל: ש"מ מרב הונא. דלמר
אין מורדין קרוצ לנכסי קרוצ
לנכסי קטן שמל יחויק צהס
מחמת ירושה אלל אחר שאין
לו טענת ירושה מורדין ולא
חיישינן שמל יטעון אצוי של
קטן מכרס לי ואללתים שני
חוקה ש"מ אין מחויקין
נכסיו קטן אל לא אלל צפני
האל שגל שניס אין שגל
שניס שאכלן צפני הקטן חוקה:
ואפי'

ובור"ם שמין להם באריס. אנטושים דרש"ג קאי

דכתיב (א) ששע שמתו אולל כל הפירות ואלס
יצאו הצעלים קודס שאכל הפירות יטול כשאר אריסין
ויחזיר השאר שאלל כשאר אריסין
למחלה לשליס ולרציע ולא
יאכל כלוס צנחס וקשה
דלמאי משני לעיל "לינד ולמכור
מן לישני לירד ולאכול כל
דהא אפילו לאכול צנחס
אינו יורד" ועוד מאי פריך
צמר הכי אף ציהס כללל לא
הל ודאי אין לו כלל אפילו למ"ד
מורדין כיון שאין לו אלל
כאריס נכרי ועוד מאי פריך
מהמנוילי הולאות על נכסי
אשתו דהתס יורד לאכול כל
הפירות אלל הכא אלל לא
יורד כי אלס צבורת אריסות
ומו דלמר שמואל לקמן צזוי
שהייח קמה לקזור מעמידן
אפטרופוס וקוצר וצור ואח"כ
מורדין קרוצ לנכסיו ומעיקרא
אמאי אין מורדין קרוצ
כיון שלל יאכל הפירות צנחס
לך נראה דודאי שכל הפירות
אוכל צנחס צלו ואלס זצל
ומרש וזרע וצעלים צלו קודס
שקצר יטול כאריס שכר טרחה
ועמלו¹ ולרב וכן למ"ק
אית להו שאין שמין כאריס
ולכך אין מורדין דלמל מפסדין
להו לפי שירא שצבולו הצעלים
קודס שיקצור ויאכל ולא
יטול כלוס ולא ישיצח הקרקע
אלל כל מה שימאל יאכל
צנחס כדי קרוצ היוורד לנכסי
צזוי והשתל פריך שפיר כיון
שאוכל כל הפירות ישוו
שצבולו הצעלים קודס שילקט
אמאי נוטל כאריס טפי מהמנוילי
הולאות על נכסי אשתו כו' והל
דקאמר ואלו הסס זריח ונשכר
פי' כשמעו הצעלים ממשמזיס
וצאין מניחין אותו לקדס ולתלוט
אעי"ס הפירות ישוו הרבה
ועמלו כיון שאס לא יקדס
אין משלמין טרחה אלל
הכא צנטושיס אלס צלו צעלים
אין מניחין אותו לתלוט כיון
דלל מפסיד מיד דשימיי' להו
כאריס: אמר קרוצ לנכסיו
ואח"כ מהמנה שמואל חלל
וימנא² וי"ל דה"ק אלף על
גב דצצבו מורדין יאל לדעת
אין מווידין: הי"ל דרעי. דמסמתל
לא פליג אשמואל מללל קלמר
אף צורה או אף יואל לדעת:
ש"מ מדרב הונא אין מחויקין
נכסיו קטן ואפי' הגדלי'. פרש"י
מלמר רב הונא אין מורדין קרוצ
הל נכרי מורדין וקשה דללל
רב הונא כמה משניתי יס ששמעתי
פרק הניקויין (גיטין דף גב.)
מנהו צ"ד לא יצעי' וע"ק היכי
מוכח מדרב הונא דלון מחויקין
דלמל אז טוען שני חוקה מועיל
והל דמורדין נכרי משוס דליכא
למישע למיד דע"כ כיון דמורדין
א"כ יש לו דעת לומר הצל עדים
שלקחת מאצוי והכי נמי יש לו
לדעת ולמחות צבוק כל שלשה
וכ'

עין מושפט גזר מצוה

גזר א מיי' פ"ו מהלכות
מלות הל' ה סמג
עשין לו נוש"ע מ"מ סי'
רפס ספק צ ופי"ג:
גה ב מיי' פ"ג מהל'
אמות הל' ח סמג
עשין מה נוש"ע סי' טי
פס ספק ז:
גז ג מיי' שס הל' י
נוש"ע שס ספק ג:
גז ד מיי' פ"ו מהלכות
מלות הל' ה סמג עשין
לו נוש"ע מ"מ סי' רפס
ספק צ:
גה ו מיי' שס הל' ו
נוש"ע שס ספק ג:
גה ז מיי' שס הל' ה
נוש"ע שס ספק צ:
ג ח ט י מיי' שס פ"ח
הל' ג צ סמג עשין לו
נוש"ע מ"מ סי' רפס
ספק י:
גה כ מיי' פ"ד מהל'
טוען וטוען הל' ז
סמג עשין צה נוש"ע מ"מ
סי' קמט ספק י'

מוסף רש"י

אפקעתא דמלכא. המלך
ביטל מלכותה (לקמן טו.
ע"י"ש). מה שהוציא אלס
גריעה (כתובות ע"ב).
אשתו קטנה. יומיה
שהיאתה אמה ואחיה
יטול מלחן. כמוציא על
בכסי אחר דמי. ולס
מילת צו שמין לו שנת
השניס וטול מלחן טפס.
אריסי המניס (שם ע"ב).
דלא ליפסדינהו. שלל
יכסין ויקלקל הקרקעות
ואכל ולא ישיצח. שדואס
שאל ממלך, וכיון דשימין
להו כאריס מו לא מפסיד
להו מומר אמר שאל לא
תמאלן ואלס מהו הרי אטול
צבו לפי עמלי (שם). אין
מחויקין בכסי קטן.
המחויק בכסי קטן ג'
שניס. אית חוקה. דמי
דלא מהו מלחן דקטן הוא
(שם ע"ב).

מוסף תוספות

א. דפיר' מבקשין לירד
ובניהם מבקשין לירד
לנכסיהם. מוס' הל"ס.
ב. דאיתו נוטל אלל
כאריס. מוס' הל"ס.
ג. קודס ביאת השבוי.
ר"ש. דאיתו משלם כלוס
לשבווי שבבא דומיא
דבעל שאינו משלם כלוס
לאישתו. מוס' הל"ס.
ד. והשתא אתי שפיר הא
דאצטרין לעיל לשינוי
לירד ולמכור דמי נמי
שפיר למוציא הוצאת על
נכסי אשתו ואתי נמי
שפיר הא דלא מוקמי'
קרוצ מרישא. שהקרוצ
כשמעמדין אותם מטעם
קרוצ' אוכל כל הפרות
בתום הורדה לנכסי
שבו בכללה שמעתי
היינו לאכול הכל כדפרי'.
מיוסס לריעביא. ה. דההיא
דלעיל אמר רב הורדא
משמיה דשמואל. עמיק
בסס גליון. ו. שי"מ דאין
מחויקין. דאי מחויקין
היכ' אפטרופוס. ר"פ.

94 ז"ל עשין.